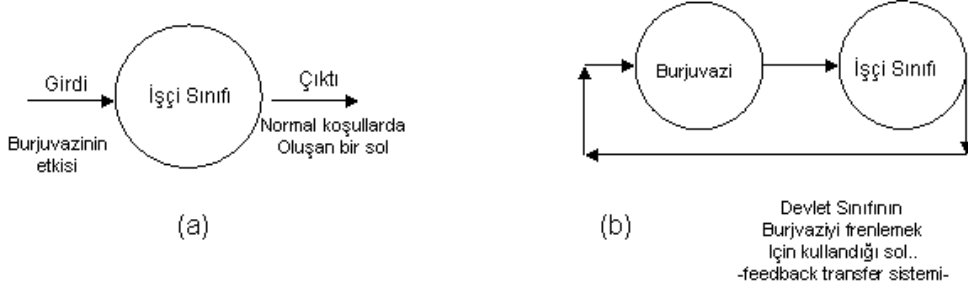

TÜRKİYE'DE NEDEN SOL, YA DA SOSYAL DEMOKRAT BİR HAREKET YOK!

Ağustos 2007

Olayı bu şekilde koymak doğru değil aslında! Çünkü Türkiye'de bir "sol hareket" var! Var ama, bu "sol" "gerçek" bir sol değil! Osmanlı artığı Devlet Sınıfının peşine takılan, değişik-"kuyrukçu bir sol"! Sol'un anti maddesi-negatifi bir "sol"! Eğer gerçek sol nedir onu görmek istiyorsanız bu "solu" aynaya tutup onun tam zıttını yansıtmamız gerekir!

Peki bu niye böyle? Türkiye'nin kendine özgü koşullarından mı kaynaklanıyor bu durum? "Ne yapalım, Türkiye toplumu da sol yerine böyle bir antisolu yaratıyor" deyip bırakmak mı gerekiyor olayı kendi haline!

Toplumsal varoluş sürecini basit bir girdi-çıkı ilişkisi olarak düşünürsek, şekil (a) da normal koşullarda bir sol hareketin ortaya çıkış mekanizması görülüyor. Şekil (b) de ise, Devlet Sınıfının ideolojik kontrolü altında bulunan Türkiye Sol Hareketi'ni görüyoruz. Bu "sol" artık "gerçek bir sol" değildir. Bu, Devlet Sınıfının gelişen kapitalizmi-burjuvaziyi frenlemek-engellemek için kullandığı bir tür geriye beslemek için transfer sistemidir ("feedback transfer sistemi").

Şimdi gelelim bütün bunların açıklanmasına: Olayın iki boyutu var. Birincisi, Türkiye toplumunun tarihsel gelişimiyle ilgili. Batı toplumlarının tarihsel gelişme süreciyle Türkiye toplumunun tarihsel gelişme süreci arasındaki farklılıkla ilgili. Türkiye toplumunu açıklamaya çalışırken bu durum hesaba katılmadığı sürece, sadece Batı toplumlarının tarihsel gelişme süreci içinde ortaya çıkan bilgilerle-bilgi kalıplarıyla (şemalarla) yetinildiği sürece işin içinden çıkmak mümkün değildir. Örneğin, Batı'da Cermenlerin antik Roma ve Hristiyanlıkla etkileşimleri feodalizm, feodal toplum sonucunu (sentezini) verirken, bizde Türkler'in İslamiyet ve Bizans'la (Doğu Roma'yla) etkileşimleri merkeziyetçi antik bir imparatorluğa (Osmanlıya) yol açmıştır. Batı'da kapitalizm feodal toplumun içinden, onun diyalektik inkârı olarak gelişerek çıkarken, bizde kapitalizm, Osmanlı'nın devamı olan merkeziyetçi bir yapının içinden çıkmaya çalışır!. Bu nedenle, şöyle diyebiliriz: Batı'da burjuva devrimi feodalizme karşı yapılırken, bizde burjuva devrimi, kendine özgü modern kılıklı antika devletçi bir sisteme karşı, devlet sınıfının egemenliği altında bulunan merkeziyetçi bir yapıya karşı yapılmaktadır. Bütün mesele burada yatıyor! Feodalizmin gelişmesine imkân tanımayan, Orta Çağ Batı Avrupa'sında olduğu gibi bir sivil toplumun (Kent toplumunun) gelişme olanağı bulamadığı Osmanlı, "devleti kurtarmak için" batılılaşmaya karar verdiği zaman, sırtındaki geleneksel İslamcı elbiseyi çıkarıp "batılı"- "modern" bir kılığa bürünerek kendini o kadar güzel kamufle etmiştir ki, bir süre sonra oynadıkları bu yeni burjuva rolüne kendileri de inanmaya başlayan devlet sınıfı sözcüleri gelişen kapitalizmin temsilcilerini, gerçek burjuvaları "devlet düşmanı şeriatçılar" olarak damgalamaktan kaçınmamışlardır!..

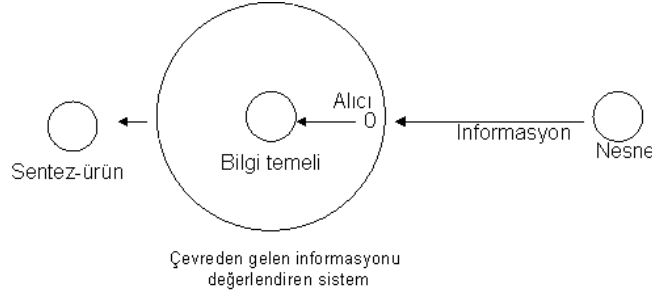
İşte Türkiye sol hareketinin geliştiği ideolojik akvaryumun yapısı budur! Bu tabloyu Batı'yla kıyasladığın zaman, Türkiye toplumu kökleri havada dalları aşağıya doğru uzanan bir ağaca benzer! Zaten bu yüzdendir ki, sadece bizdeki “aydınlara” değil, çoğu Batılı aydınlara bile anlayamıyorlar Türkiye'yi! Bunu en açık bir şekilde 22 Temmuz öncesi “mitinglerin” değerlendirilmesinde gördük! Hepsi şaşırıp kaldı ne oluyor Türkiye’de diye! Bir kere, tarihsel olarak oluşmuş ve kendini belirli bir yere koymuş böyle bir yapıdan yola çıktın mı, “Cumhuriyet devrimini” bir burjuva devrimi, Cumhuriyet’in devlet sınıflarını da “devrimci burjuvalar” olarak kabul ederek, “kendine özgü bir tarihsel devrimi” sosyal devrim gibi görüp değerlendirmeye başladın mı, artık ondan sonra bir yere varamazsın! Öyle ya, eğer burjuva devrimini ve burjuvaziyi bu devlet sınıfları temsil ediyorlarsa, o zaman, Anadolu kapitalizminin güçlerine de “şeriat-şeriat düzenini” temsil etmek düşecektir! Bu durumda, “sol” olarak sana da tabii, “şeriatçı-ülkeyi geriye götürerek İran gibi yapmaya çalışan güçlere karşı” burjuva devrimini savunmak, devletin, devlet sınıflarının yanında yer almak kalıyor! Düşününüz bir kere, kapitalizmle antika devlet sınıfı arasındaki mücadelede, sübjektif idealist gerekçelerle eskiyi-yok olanı temsil eden devlet sınıflarının yanında yer alıyorsun bunun daha ötesi var mı! Bundan sonra daha ileriye gitmek mümkün mü artık! Sonra da tutup halkı suçluyorsun! Halk cahilmişte o yüzden solcuları desteklemiyormuş! Bu halk gerçekten o kadar akıllı ki, hiç küll yutmuyor! Ama sanmayın ki bizim gibi öyle derin tahliller falan yaparak bu sonuca varıyor halkımız! Değil! Halk kimin nerede durduğuna bakıyor. Bir yanda ta Osmanlıdan beri tanıdığı antika devlet ve onu temsil eden devlet sınıfları var, öte yanda da, bunun karşısında olanlar. İnsanlar hiç düşünmeden o devlete muhalefet edenlere-“karşı tarafta duranlara” veriyorlar oylarını. Bu kadar basit olay! Basit ama, bu “basit” gerçeği kavrayabilmek için değişmek gerekiyor! Toplumsal kimliğini oluştururken, bilinç dışı olarak kafana doldurulan o tarihsel “yaşam bilgilerinden” değil, üretim ilişkileri içindeki yerinden kaynaklanan objektif bilgilerden yola çıkabilmek gerekiyor.

İşte Cumhuriyet nesli Türk aydınlarının, solcuların içinde yaşadıkları topluma yabancılaşmalarının nedeni budur. Kendi toplumunu açıklamaya çalışırken Batı toplumlarının tarihsel gelişme süreci içinde ortaya çıkan bilgileri kullandığın sürece de bu düğümü çözmek mümkün değildir. Çünkü bu durumda gövden bu topraklar üzerinde olsa da, kafanla, beyinle başka bir dünyada yaşadığın için, problemi (Türkiye toplumunu) bir türlü anlayamıyorsun!. Sürekli, içinde yaşadığın toplumu kafandaki modellere uydurmaya çalışıyorsun, bu olmayınca da kızıp sinirleniyor, küsüyorsun, “ne olacak, bu halk daha cahil” deyip çıkıyorsun işin içinden! Ve her seferinde, “bizim tarihsel geleneğimiz böyle, ne yapalım” diyerek işi asker-sivil “toplum mühendislerine” havale ediyorsun! Çünkü başka çaren kalmıyor, aşağı alıyorsun olmuyor, yukarı alıyorsun olmuyor, bir türlü çıkamıyorsun için içinden, ne yapacaksın, gelsin asker, ne tür bir “balans ayarı” yapılacaksa o yapsın diyorsun!

Okumuyor değilsin, tam tersine, içinde yaşadığın süreci, toplumu kavrayabilmek için çılgınlar gibi okuyorsun da (en azından bizler öyleydik zamanında)! Ama öyle bir diyalektik ki bu, kafandaki o perde aralanmadığı sürece okumak da bir çözüm olmuyor! Çünkü okuduğun ve “öğrendiğin” şeyler hep o “sahip olduğun bilgi temelini” üzerine inşa ediliyorlar. Yani onları da kendine uyduruyorsun! Bir kere o ideolojik akvaryumu deniz olarak kabul etmişsin ya, artık ondan sonra istediğin kadar balıklar üzerine konuş fayda etmiyor! Üstelik bu durumda, ne kadar çok okursan o kadar daha fazla batıyorsun batağa! Halkımızın okumaya karşı “soğuk kalmasının” nedeni de bu olsa gerekir! “Okudukça” kendisinden kopan, yabancılaşan “aydınlara” bakarak sanki uzak duruyor okumaktan! Bakmayın siz onun gene de “oku da adam ol yavrum” demesine! Bu, “oku da devlete memur ol, ancak bu şekilde kendini kurtarır bizim gibi sürünmezsin” demektir! Tabii bütün bunlar değişiyor artık. Kapitalizmin gelişme süreci bütün bu antika değer yargılarını silip süpürüyor...

Olayı çok basite indirgeyerek, İnfomasyon İşleme Bilimi'nin diliyle şöyle açıklamaya çalışalım: Türkiye Toplumunu bir nesne-obje olarak ele alıyoruz. Tıpkı bir elma, ya da bir araba vs. gibi! Amacımız, dış dünyadan-çevreden bu nesneye-objeye ilişkin olarak aldığımız infomasyonları sahip olduğumuz bilgilerle işleyerek-değerlendirerek- bir sonuca varmaktır.

İnformasyon İşleme Bilimi (Bilişim Bilimi) denilen bilimin özü-esası-temel mekanizması budur. Şöyle gösterelim:

Şekildeki “nesne” nin yerine “Türkiye Toplumunu” koyunuz. Buradaki, “Çevreden gelen bilgiyi değerlendiren sistem” ise, Türkiye Toplumunu oluşturan insanlar olarak bizleriz. Özellikle de kendini “aydın” olarak gören, değerlendiren insanlardır. Peki, “Türkiye Toplumunu” adı verilen bu “nesneye” ilişkin olarak dışardan-çevreden gelen-alınan bilgileri nasıl değerlendirir bu insanlar-aydınlar? Sahip oldukları bilgilere göre değil mi. Örneğin, elmaya ilişkin olarak daha önceden bir bilginiz yoksa, dışardan gelen bilgilerin bir elmaya ilişkin olup olmadığını bilemezsiniz. Hafızamızda, dışardan-çevreden gelen (duyu organlarımız aracılığıyla aldığımız) bilgilerin bir karşılığı olacak ki, onları tanıyabilelim. Gelen bilgiler daha önceden mevcut olan benzer bilgilerin kayıtlı olduğu sinapsları aktif hale getirirler, beynimizdeki bilgi işleme-değerlendirme süreci böyle gerçekleşir.

Konuya dönüyoruz: Eğer siz akvaryumda yetiştirilmiş bir kuşağın içinden geliyorsanız, yani eğer, tarihsel toplumsal gelişme sürecine ilişkin olarak sahip olduğunuz bilgiler (şekildeki “Bilgi temelini”) tek yanlı olarak kafanıza doldurulan, Batı toplumlarının tarihsel gelişme sürecine ilişkin “bilgilerden”-bilgi kalıplarından- ibaretse, bu durumda, ne yaparsanız yapın, ne kadar “iyi niyetli” olursanız olun, isterseniz etiketiniz “doktor” ya da “profesör” olsun, içinde yaşadığınız topluma-“Türkiye Toplumunu”na- ilişkin olarak üreteceğiniz bilgiler sahip olduğunuz bu “Bilgi temelini”- ön bilgilerinizi- kullanarak ürettiğiniz bilgiler olacaktır. İstedikiniz kadar yırtının, öteye alın, beriye alın fayda etmez! Çevreden gelen bilgileri değerlendirdiğiniz “Bilgi temelini” değişmediği sürece sonuç da değişmez. Bu matematiksel bir gerçektir. Bütün bir İnformasyon İşleme Bilimi bunu anlatır!..

Batı’dan aktararak “öğrenilen” bilgilerin kaynağı Batı toplumlarının tarihsel gelişme sürecidir. Bu süreç içinde insanlar üretirken yaşarlarken içinde buldukları sürecin farkına varıyorlar, onu bilince çıkarıyorlar. Yani, içinde yaşadıkları toplumla, bu topluma ilişkin olarak insanların sahip oldukları bilgiler arasında tam bir uyum söz konusudur. Maddi gerçeklik insanların bilincinde kendi bilgisini üretmektedir.

Peki, “baticı Türk aydınları” olarak sen ne yapmışsın? Sen kendin, içinde yaşadığın topluma ilişkin olarak bilgi falan üretmemişsin ki; içinde yaşadığın toplumu açıklamak, onun bilgisini üretmek falan diye bir derdin olmamış ki senin hiçbir zaman! Senin derdin “devleti kurtarmak” olmuş hep! Bunun için, bu amaçla çıkmışsın yola! “Devleti kurtarmak için batılılaşmak gerekir” sonucuna vardığın andan itibaren, Batı toplumlarının tarihsel gelişme sürecine özgü bilgileri, bunları hiç anlamadan, aynen bir hap gibi alarak kafana sokmuşsun (yani ezberlemişsin)! Toplum budur, tarih budur, toplumlar tarih içinde böyle gelişirler, önce köleci toplum, sonra feodalizm, sonra da kapitalizm gelir diyerek Batı toplumlarının gelişme sürecine ilişkin şemaları-bilgileri olduğu gibi almış, bunları “evrensel”, “bütün toplumlar için geçerli bilgiler” sanarak “benimsemişsin”!¹ Niye? Çünkü “batılılaşmak” için böyle yapmak

¹ İki tür bilgi vardır: Duyusal-toplumsal deneyimlerin içinde bunlarla birlikte kayıt altına alınan bilgiler ve kendilerini üreten süreçlerden bağımsız olarak varolan bilişsel bilgiler. Örneğin, Batı’da kapitalizmin

gerekir diye düşünmüşsün de ondan! “Onlar gibi olmak için onlar gibi düşünmek gerekir” diyerek, onların sahip oldukları deneyimlere ilişkin bilgileri olduğu gibi aktarmışsın beynine.² Sonra da, bu bilgileri hazır şablonlar olarak kullanarak yukardan aşağıya doğru kendi toplumunu açıklamaya-“değiştirmeye” çalışmışsın! Yani, belirli bir yaşam bilgisine (kültüre) sahip olarak kendini üretmeye çalışan insanlara, tamamen başka bir biçimde nasıl yaşayacaklarını “öğretmeye” kalkmışsın! İnsanlar, içine sokmaya çalıştığın elbisenin içinde girmeyince de, onları küçümseyerek, aşağılayarak bu işi devlet gücüyle-askerle-zorla yapmaya çalışmışsın! Sonra da diyorsun ki “Türkiye’de niye gerçek bir sol yok”! Niye olsun ki, “sol” dediğin şey halkın gözünde devlet sınıfının bir parçası! Yok işçi sınıfıymışta, sol’muşta, sosyal demokrasiymiş! Bunların hepsi fantazi halk için! O senin nerede durduğuna bakıyor, senin kendini nasıl gördüğüne değil! Olay bundan ibarettir!

Buraya kadar yapılan açıklamalar için sadece bir yanı daha! Keşke hepsi bu kadar olsaydı! Madalyonun bir de diğer yanı var. Orada da ideolojik-felsefi sorunlar yatıyor..

Önce, Türkiye solunu devlet sınıfının peşine takan temel varoluş probleminden yola çıkalım: „Solculuk”, “sosyalizm” ne demektir? Üretim araçlarının mülkiyetinin topluma (tabii toplum adına da devlete) ait olması değil midir işin özü? En azından Marksizme göre böyledir bu. E, o zaman, madem ki “solcu” olmak devletçi olmaktır, Osmanlı artığı olsun, ne olursa olsun, neden karşı çıkacaksın ki devletçi sisteme! Türkiye’de üretim araçlarının yüzde altmış-yetmiş devlete mi ait, sen zaten hepsi devlete ait olsun diyorsan, neden karşı çıkacaksın ki bu sisteme! İşte Türkiye solunu devlete bağlayan, onu devlet sınıfının müttefiki haline getiren en önemli ideolojik bağ budur!

Hem sonra, “işçi sınıfının dünya görüşünü savunmak” demek, “burjuvaziye karşı olmak” demek değil midir, al işte sana fırsat! Marksist devlet teorisi ortada! “Devlet, hakim sınıfın örgütü” değil midir? Kimdir “hakim sınıf” Türkiye’de? İktidarda kim vardır, burjuvazi değil mi? O halde devlet de burjuvazinin devletidir! Devlet burjuva devleti olunca, o zaman, darbe yaparak iktidarı ele geçiren “asker sivil aydın güçler” de, “gelişen kapitalizm karşısında mülksüzleşen şehir ve kırsal küçük burjuvazisinin temsilcileri oluyordu tabii! “Esas sınıf düşmanı” burjuvazi olduğu için, bunlar devrim yolunda işçi sınıfının, solun tabii müttefikleri olarak kabul ediliyorlardı! Ama sadece bu kadarla da bitmiyor (du) iş! Bir de ortada koskoca bir “Sosyalist Sistem” vardı! Kapitalizme karşı çıkan bu devletçi “orta sınıflarla”, “şehir ve köy küçük burjuvalarıyla” ittifak yaparak, „onları daha da sol’a iterek“, bu ittifak zemininde, sırtını Sosyalist Sisteme dayayarak pekâlâ “kapitalist olmayan bir yoldan” sosyalizme ulaşmak da mümkün olabilirdi! İşte Türkiye bu türden zırvalarla uğraştı uzun yıllar boyunca! Türkiye işçi sınıfını temsil ettiklerini söyleyenler bu tür gerici hayallerin peşinden koştu, hayalet taşıdılar yıllarca! Sonra, bu hayaller suya düşünce de şimdilerde „ulusalci“ oldular!.

Sadece 27 Mayıs’la birlikte gelişen “sol” değil, Türkiye’nin tarihi boyunca ortaya çıkan bütün “sol” akımların hepsi de (bazı istisnalar dışında) aynı diyalektiğe tabii olmuşlar, aynı kurt kapanına düşmüşlerdir. Devlet sınıfları açısından sorun basitti! “Devleti kurtarmak”! Bunun için ne gerekiyorsa onu yapmaya çalışıyordu onlar! Nasıl ki devleti kurtarmak için burjuva rolü oynayarak yukardan aşağıya doğru kendi elleriyle bir kapitalizm yaratmaya çalışmışlarsa, gerekirse aynı şekilde solculuğa da soyunabilirlerdi! “Bu memlekete lazım olan komünizmse onu da gene biz getiririz” mantığıdır bu!.. Ve öyle oldu ki ortaya, sol adı altında, bu türden zırvalara inanan, bunları veri kabul ederek devrim teorileri kuran, devlet sınıfının uzantısı, iktidar mücadelesinde onun tabii müttefiki, kendini “ilerici”, sivil toplumu, halkı “gerici”, “cahil” kabul eden yeni tür bir jön Türk nesli çıktı. İşte Türkiye’de neden bir sol hareket yoktur sorusunun cevabı burada gizlidir. Aslında, devlete bağlı bir sol hep var olmuştur!..

nasıl geliştiğine ilişkin bilgiler Batı toplumlarının tarihsel gelişimine özgü bilgilerdir. Ama, kapitalizm nedir sorusuna verilecek cevap objektif-bilişsel bilgilerden oluşur, tıpkı, bir su molekülünün iki atom hidrojenle bir atom oksijenin birleşmesinden oluştuğuna ilişkin bilgi gibi..Öte yandan, Ankara’nın suyu İstanbul’unkine nazaran daha kireçlidir dediğiniz zaman buradaki bilgi lokal bir bilgidir.

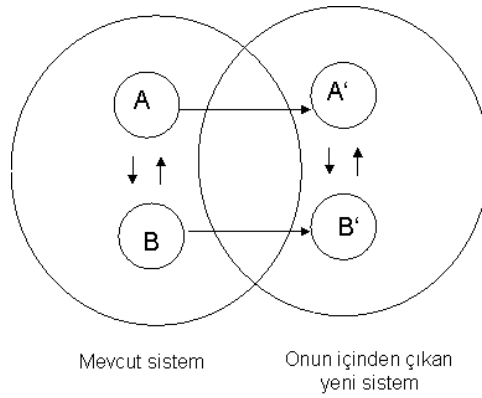
² Bu konuda bak www.aktolga.de (6. Çalışma)

Peki solcular neden devletçidir, neden devlet mülkiyetinden yanadırlar?

Toplumun bir sistem olarak ele alıyoruz. Olayı çok basitleştirmek için de bunu “yönetenler” ve “yönetilenlerden” ibaret bir AB sistemi olarak düşünelim. A: Yönetenleri, B’ de Yönetilenleri temsil etsin. Şu an bu toplumun kendini nasıl ürettiğini falan bir tarafa bırakıyoruz. Bu, feodal bir toplum da olabilir, kapitalist bir toplum da farketmez.

Önce, böyle bir sistemin nasıl işlediğini görelim: Dışardan-çevreden- gelen madde enerjinin (ki bunlara biz ham maddeler deriz) nasıl işleneceğine karar veren “yönetenler”, neyin nasıl üretileceğine dair programları (bilgileri) yönetilenlerin önüne koyarlar, yönetilenler de bu bilgileri gerçekleştirerek ham maddeyi işler ürünü meydana getirirler. Bütün o toplumsal üretim süreçlerinin özü-esası budur.

İkinci adım, “yönetenler ve yönetilenlerden” oluşan bir toplumun (bunu bir AB sistemi olarak ifade etmiştik), kendi kendini üretirken kendini nasıl inkâr ettiğinin, yani kendi nesline-geleceğini-nasıl ürettiğinin açıklanmasıdır. Çünkü her toplum, bir AB sistemi olarak kendi maddi varlığını üretirken, aynı zamanda kendi neslini, kendinden sonra gelecek olan toplum biçimini de üretir.

Bir örnek verelim: Örneğin şekildeki AB sistemi feodal sistemi temsil etsin. Burada A, “yönetenler” olarak egemen sınıf olan feodalleri, B’de “yönetilenleri” köylüleri-serfleri temsil etmektedir. Eğer, “herşeyin kendi zıttıyla birlikte varolmasından” feodallerle serfler arasındaki çelişkiyi anlayacaksak, bu toplumun kendi kendini üretmesi, yani kapitalizme geçişi hiçbir zaman “yönetilenler” olarak serflerin feodalleri altetmesiyle olmaz! Bir sistem olarak (şekilde A’B’ olarak gösteriliyor) kapitalizm, feodal toplumun içinde, ama ondan “bağımsız” olarak, tıpkı bir çocuğun ana rahminde gelişmesi gibi gelişir. Bu durumda, feodal toplumla, onun diyalektik inkarı olarak gelişen kapitalist toplum arasındaki çelişki feodallerle serfler arasındaki çelişkidir. Feodaller ve serfler, bunların her ikisi de, birbirlerinin varlık şartı olan, biri olmazsa diğerinin de olamayacağı feodal topluma ait unsurlardır. Feodalizmin içinde onun zıttı olarak gelişen kapitalizm ise, ana karnında gelişen çocuğa benzer. Burjuva devrimi de o çocuğun doğuşudur. Ya da yumurtanın içinden civcivin çıkışıdır. Bunun, feodalizmin içindeki bir sınıf olan serflerin feodallere karşı isyanıyla-baş kaldırışıyla ve sonra da kendi egemenliklerini kurmalarıyla bir ilişkisi yoktur!..

Kapitalizmin gelişme sürecinin diyalektiği de aynıdır. Burjuvazi (A’) ve işçi sınıfından (B’) oluşan kapitalist toplumun gelişerek kendini inkarı, modern sınıfsız toplumun (bilgi toplumunun) doğurması da gene “yönetilenlerin” (işçi sınıfının) burjuvaziyi yok ederek kendi düzenini kurmasıyla olmaz! Olmaz, çünkü işçi sınıfı ve burjuvazi aynı sistemin içinde birbirlerinin varlık şartı olan sınıflardır. Bu yüzden, burjuvaziyi yok ederek, kendisi kendi devletinin başında hala var olmaya devam eden bir “işçi sınıfı” olamaz! Devrim,

“yönetilenlerin” “yönetenleri” altderek kendi egemenliklerine dayanan kendi sistemlerini kurmaları değildir! Böyle birşey olsa olsa sistemin kendi zıttına (anti maddesine) dönüşmesi olurdu! Devrim, bir çocuğun doğması olayıdır. Farklı DNA yapısına sahip bir sistemin ana rahmine düşerek orada gelişmesi, sonra da onun inkarı olarak doğmasıdır.

İşte, işçi sınıfının delikanlılık çağının ideolojisi olarak Marksizmin ne anlama geldiği tam bu noktada anlam kazanıyor. “İşçi sınıfının ideolojisi-bilimi” olan Marksizme göre (ve onun dünya görüşü diyalektik materyalizme göre) “her şey kendi içinde kendi zıttıyla birlikte vardır”. Yani, diyalektik ve tarihi materyalizme göre, yönetenler ve yönetilenlerden oluşan bir toplumda yönetenler (A) ve yönetilenler (B), tez ve antitez olarak birbirine zıt iki toplum biçimini temsil ederler. A daima mevcut durumu-sistemi temsil ederken, B’de bu sistemin içinde onun zıttı olarak gelişeni, onun “diyalektik devamı” olan başka bir sistemi temsil eder.³ Örneğin, kapitalist sistemi ele aldığımız zaman, bu sistem bir bütün olarak burjuvazi (A) tarafından temsil edilir. B (işçi sınıfı) ise, kapitalizmin içinde onun zıttı olarak gelişen başka bir sistem olarak sosyalizmi temsil eder. Sol’un, işçi sınıfı devrimciliğinin özel mülkiyete karşı olmasının, işçi sınıfı tarafından temsil edilen sosyalist sistemin üretim araçlarının üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kaldırıldığı, üretim araçlarının mülkiyetinin bütün topluma (toplum adına da işçi sınıfı tarafından temsil edilen devlete) ait olduğu bir sistem olmasının esası budur. Kapitalist sistem geliştikçe onun kendi içindeki zıttı da gelişir. Ve bu gelişmenin belirli bir noktasında, yönetilenler (B) yönetenleri (A) ve yönetenler tarafından temsil edilen mevcut sistemi altderek (onu yok ederek), üretim araçlarının devlet mülkiyetine dayanan kendi sistemlerini-sosyalizmi- kurarlar. Marksist devrim anlayışının özü-esası budur. Bu anlayışa göre dünyanın üçte birinde devrimler olmuş, Dünya Sosyalist Sistemi kurulmuş, bu sistem yetmiş yılı aşan bir süre yaşamıştır; ama sonra da tabi, sil baştan tekrar başa dönülerek “yok edilen” o kapitalistler mezardan çıkarılmış, tekrar ihya edilmişlerdir!

Şüphesiz, solun bu tarafı, yani “kapitalizmi yok ederek özel mülkiyetin yerine devlet mülkiyetini geçirme” tarafı Avrupa solunu da ilgilendiriyor. Ama peşine takılacakları devletçi bir müttefikleri olmadığı için, yaşanan bunca süreçten sonra onlar artık bu konuda ısrarcı değiller! Öyle devletçilikten, devlet mülkiyetinden falan bahseden kalmadı artık aralarında!

Peki bütün bunlardan çıkan sonuç nedir? Marksizm, onun felsefi temeli olan diyalektik ve tarihi materyalizm yanlış mıydı? Sorun burada mı yatıyor? Hayır! Buradan bu sonuç çıkmaz! Bütün bir tarih, tarihsel gelişme süreci bu türden “hatalarla” açıklanamaz! Marksizm işçi sınıfının delikanlılık çağının-bluğ çağının ideolojisidir. Kapitalist sistemin mülksüzleştirdiği insanların kapitalist baskıya ve sömürüye karşı baş kaldırarak kendi kimliklerini oluşturmaya başladıkları bir çağın, 19-20. yy’ ların ideolojisidir. Sınıf savaşı ortamında, işçi sınıfının egemen sınıf karşısında kendisinin farkına vararak baş kaldırışıdır. İşçi sınıfının olgunluk çağında, klasik anlamıyla işçi sınıfının artık yok olmaya başladığı bir dönemde, bilgi toplumuna, modern sınıfsız topluma geçiş artık ideolojilerin önderliğinde olamaz! Çünkü elde bayrakla girilmez sınıfsız topluma! Bilgiyle, bilimle ulaşılabilir bu hedefe.

“Türkiye’de neden gerçek anlamda bir sol hareket yok” sorusuna cevap ararken altını çizmemiz gereken bir nokta daha var! Türkiye toplumu bugün dışa açılıyor. Türkiye kapitalizmi, bir yandan devletçi sisteme karşı mücadele ederken, bir yandan da globalleşme sürecine ayak uydurmaya çalışıyor. Başka türlü ayakta kalabilme olanaklarının bulunmadığını görüyor kapitalistler. Üstelik tam bu noktada, globalleşme sürecinin (dış dinamik olarak) rüzgârını da arkalarına almış durumdalar.

Devlet sınıfının peşinde giden Türkiye solu ise milliyetçi-“ulusalçı”! Halâ, soğuk savaş döneminin sloganlarıyla siyaset yapmaya çalışıyorlar. Bu yüzden de kapitalizmin gelişme sürecine ayak uyduramıyorlar. Aslında, Türkiye işçi sınıfının milliyetçi olması için hiçbir neden yoktur! Tam tersine, ülkeye global sermaye girişi arttıkça, kapitalizm geliştikçe bundan

³ Dikkat ediniz, buradaki „sistem“ anlayışı tamamen farklıdır! Burada sistem deyince anlaşılan, herbiri “kendinde şey” olarak varolan, varolmak için birbirine muhtaç olmayan nesnelere (“mutlak gerçeklikler”) biraradalığıdır.

en çok yarar görecektik olanların başında geliyor işçi sınıfı ve sol. Ama garip bir vefa duygusuyla devletçi yoldaşlarını terketmeyi bir türlü içine sindiremiyor bizim solcular! Bu yüzden de, yok olmaya doğru giden antika bir sınıfla birlikte intihar ediyorlar!..